

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odštěpný závod Praha č.j. Nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 2000
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresáta:

SČVP

ZPRÁVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2000
ročník 10

Celostátní setkání volynských Čechů v Brně 6. 5. 2000

Je pěkným zvykem volynských Čechů - srdečně a přátelsky přijímat přátele, vždy něčím pohostí a nenechat je odejít s prázdnou. Rodiče nás učili přijímat každou návštěvu slovy "Vítáme Vás". Takhle pěkně nás přivítali na celostátním setkání krajanů v Brně. Bylo to v sobotu 6. 5. 2000.

Na přivítanou hrála krojovaná dechová hudba před vchodem do hotelu "U Kozáků". A pak následovalo jedno milé překvapení za druhým. Srdečně přivítání se známými. Ihned u vchodu jsme si mohli zakoupit knihy o historii volynských Čechů a dostali jsme první dárek - Pamětní list. Výstyk Zpravodaje SČVP - dokonce první výstyk. Připomínka toho, že před deseti léty vzniklo naše Sdružení SČVP (Sdružení volynských Čechů a jejich přátel).

Vešli jsme do krásně připraveného velkého sálu, na stolech živé květiny, talíře plné volynských koláčů a jiných dobrot (chalva, perníková srdíčka s holubičkou...). Na pódiu naše vlajka, obrazy prezidentů Masaryka a Beneše, kterým vědčíme za uskutečnění touhy všech Volynských, navrátit se do vlasti našich předků.

Začátkem našeho setkání zahájil předseda brněnského regionu krajan Josef Kučera. Po přivítání hostů a všech přítomných nás vyzval, abychom povstali a utili památku všech padlých ve 2. světové válce i všech těch, kteří se dnešního dne nedožili. Povstali jsme a po minutě ticha přišli hudebníci a zahráli českou hymnu Kde domov můj. Kdo mohl, zpíval, kdo nezpíval, tomu tekly slzy dojetím. Po hymně jsme ještě zůstali stát a pozvedli jsme připravené skleničky k přípitku. Sálém zněla nám známá písnička "Mnoga leta..."

(Ještě teď mám srdece zjihlé dojetím a zároveň radostí z důstojné vzpomínky na konec 2. světové války. Můj otec - Jaroslav Dvořák - padl ještě na Ukrajině.)

Pak nás krajanů Ničová seznámila s dalším programem našeho setkání. Stojí za zmínku připomenout, že často říkala: "A čeká Vás milé překvapení". A ono to tak opravdu bylo.

Nejprve nás s činností Sdružení seznámil krajan pan profesor Dufek - jeho předseda. Jako vždy byla jeho slova upřímná a přesvědčivá. Připomněl 10. výročí vzniku Sdružení a vše, co se podařilo za tuto dobu uskutečnit.

Ve vystoupení profesora Dufka bylo něco hluboce lidského. Dokázal snad každému ve

svém projevu poděkovat a k poděkování potleskem vyzval i nás. Děkuji, pane profesore, za nás, krajaný - je toho mnoho, co jste vykonal.

Následovalo vystoupení hostů.
- Setkání pozdravil plukovník v. v. Vladimír Fros

- Pracovníci ČT Brno - režisér Hýžď a kameraman Jakub Nosek, kteří filmovali projekt "Dukla, krev a mýtus"

- Mistostarosta městské části Brno-Žabovřesky JUDr. Helešic, kterému předseda brněnského regionu předal videokazetu pořadu "Dukla, krev a mýtus". Ten ve svém krátkém projevu ocenil činnost Sdružení, hlavně pomoc zahraničním krajanům a popřál sílu k jeho zachování. Hovořil přátelsky a srdečně.

- Krajan Kučera pak pozval na pódiu majitelku restaurace "U Kozáků", která poděkoval za to, že ochotně a zdarma poskytl všechny prostory restaurace našemu setkání. Poděkování jsme potleskem.

Ani na kulturní program nebylo zapomenuto.
- Rozesmt nás přivítal lidový vypravěč Panůček

- Dopolední program byl zakončen vystoupením čtrnáctiletého pianisty Alexeje.

Následoval chutný oběd, který roznášela mladá a ochotná obsluha. To už nás bylo asi 300 přítomných!

Po obědě jsme hledali známé, k čemuž nám pomáhal i mikrofon. Setkání byla radostná, ale smutné bylo zjištění, že odešla celá jedna generace a odchází i druhá. Šťěstím je, že jsme dokázali pro další generace zachovat svědectví o velké lásce k vlasti, o prostém a statečném životě.

Odpoledne hrála k tanci i poslechu cimbálová muzika. Setkání končilo kolem 19. hodiny. Ještě dlouho a s vědomostí budeme vzpomínat na tento den. Krásně to řekl plukovník v. v. Fros: "Předejme naši státní důstojnost!"

Za krajany ze Židlochovic, kteří se chtěli podílet o své dojmy z celostátního setkání zapsala
R. Gošová

55. výročí ukončení 2. světové války

(Projev na celostátním setkání volynských Čechů v Brně)

Nebudu mluvit o jejím průběhu. Promluvím především o jejích výsledcích a následcích zejména pro volynské Čechy.

Nejdříve k citlivému až bolestivému úseku našich českých dějin vůbec. Prezident Ed. Beneš nezažil válku s Německem. Ustoupil ohromnému tlaku nejen Německa, Itálie,

Polska, Maďarska, Tudačského Slovenska, ale také Francie a Anglie, které ho vysloveně zradily a ještě hrozily i dopady z jejich strany. Stál tedy s českým národem proti všem. Nechtěl, aby došlo k jeho nesmírné katastrofě, a aby byl právě on označen za vyvolavatele 2. světové války. S jeho postupem souhlasil dnes velitelé čs. vojenských jednotek v zahraničí, i když byl z počátku bolestivý a naše mladistvé srdce volalo po hrdinském boji.

Avšak není pravdou, že nezažil boj. Ten zahájil i emigraci, a byl to boj realistický. Tam vytvořil čs. vládu, kterou záhy spojenci, včetně Spojených států, uznali a zrušili platnost Mnichova. Vznikla čs. armáda v zahraničí - ve Francii, čs. letci v Anglii, polní jednotky na středním východě, v Tobruku a zejména na východní frontě. Čs. vojáci dokázali světu, že umějí bojovat, přáde Němce a zachránili tak česť předválečné čs. armády.

A po válce se jediný Beneš ze všech exilových politiků a členů vlády vrátil do vlasti jako vítěz, slavnostně vítán českým národem - zase zaválá prezidentská vlajka na pražském hrade.

Beneš tedy jako politický stratég a nejvyšší velitel čs. armády prohrál první bitvu, ale vyhrál válku. Po návratu nastolil v ČSR demokratický řád - jediný v celé evropské zóně patřící pod vív SSSR.

Odhodlal se k vydání svých známých Dekretů, hlavně v odsunu sudetských Němců. Tento odvážný čin uskutečnil jako jediný v našich dějinách. Staré české země opět patří českým lidem. Nevádi, že mu dosud mnozí sudetskí Němci spílají. Dílo je však dokonáno.

A dik této velké události v našich dějinách jsme se dočkali i my. Došlo ke splnění našich přání, tj. k uskutečnění našeho návratu do vlasti. Bez tohoto velkého Benešova aktu by k naší reemigraci nedošlo. Toho si musíme být vědomi. To si musíme stále připomínat, za to mu patří náš velký vřelýnouctví dik.

Volyňští Češi zažili a prožili 2. světovou válku hned po jejím vypuknutí, tedy drtivou porážku Polska. Ryzdž-Smigny, velitel polské armády a Bek, ministr zahraničí, zmizeli ostudně z bojiště. Čest polské armády zachraňoval hrstka obránců Wester Platze a stateční obránci Varšavy.

K čemu pak byl spor a zabrání Zaolzia. Byl to zase příklad toho, že když polský a český národ stály proti sobě, když nepojily své síly k boji s odvčkým nepřitelem, pak oba prohráli. Snad k tomu již nikdy v budoucnosti nově Evropské nedojde. Tuto skutečnost musíme právě my, Češi žijící kdysi v Polsku, také připomínat.

Volyňští Češi prožili též první dny předpani

SSSR nacistickým Německem. Co mohou, co měli, nebo snad musím po skončení německo-sovětské války říci pro dějiny. Měli by doplnit údaje o příchlech prvních velkých porážek a rychlého útupu Rudé armády od hranic do hloubky SSSR o důležitou skutečnost, kterou viděli a prožili.

A tou jsou ohromná množství sovětských zajatců v prvních dnech a týdnech války v našich obcích, kteří vůbec neuvolňovali dostat se zpět ke svým jednotkám. Svědčí to o tom, že česká na změnu politických, společenských a hospodářských poměrů na okupovaném území, na vznik nových států. Umíme si představit, co by se dělo, kdyby Němci povolili vytvořit samostatné Ukrajiny s Banderou v čele, také samostatné Rusko s nějakým vládcem v čele, stejně tak samostatnou Litvu. Lovta a Estonsko. Všude by mohli mobilizovat a posílat také získané brance na frontu, jak to muselo činit Slovensko, Rumunsko, Španělsko a kdož ví, jak by se vyvíjely boje na východní frontě.

Prvníbleskové úspěchy a zejména německá nadutost byly příčinou, proč tyto ostdivé síly nacisté nepodchytily, naopak, začali se nemilosrdně potlačovat a v zajateckých táborech ničit. Informace o tom se dostávají k bojujícím útvarům na frontě. Počty zajatců v dalších bojích rapidně snížily.

Sovětským vojákům hrozilo velké utrpení a potupná smrt v německém zajetí. Volili tedy jinou alternativu, tj. boj a hrdinské činy na frontách vlastenecké války. Byla to jedna z důležitých příčin zdárného vývoje války. Tuto skutečnost bychom měli připomínat, dosti se na ni zapomíná. Velmi přesně ji popisal Martiňovský ve 2. vydání Kroniky českého Malína. I on dospěl k závěru, že hrozná utrpení sovětských zajatců přispěla podstatou měrou k vítězství SSSR a spojenou nad Německem.

A dik tomuto vítězství jsme dnes zde, v Brně, a můžeme po 55. letech na všechny válečné události vzpomínat, včetně oněch sovětských zajatců a podle našich zkušeností je hodnotit. A jak jsme se podíleli na válečných událostech my, volynští Češi?

Připomeňme si náš odboj v několika bodech. Volynští Češi bojovali na všech evropských frontách - ve Francii, především však v Anglii jako letci a tankisté, dále na středním východě, v Tůbruku v severní Africe a na bláznivě v Sovětském svazu v I. praporu, v I. čs. brigádě a po slavném nasazení náborem na Volyni přispěli velkou měrou na vytvoření největšího československého vojskového útvaru za 2. světové války, tj. I. čs. sboru a pod velícím gen. Svobody Němce poráželi v krvavých bojích na Dukle, na Slovensku, v Lipťovské kotlině a na Moravě. Splnili tak čestné svou národní povinnost,, bojovali se Svobodou za svobodu naší vlasti, nešetřili při a obětni, vznikla tak jejich velká dukelská epopej.

A pak jako vítězové pochodovali téměř přesně před 55 lety ve stovčátek, vyzoučené matičce Praze, před čs. vládou, před prezidentem Benešem a jásajícími Pražany. Bylo to vskutku spanilé důvěření jejich slavné bojové cesty a další důležitý úvod, proč jsme se mohli vrátit do svých občanských domů.

Vážení bratři a sestry, myslíme si, že při oslavách 55. výročí ukončení 2. světové války můžeme být na náš volynský vklad do ní a vůbec na náš volynský původ pradá a bez nadávků hrdi.

A z širšího hlediska si musíme ještě připomenout, že 2. světová válka přinesla pro lidstvo ohromné utrpení, desítky milionů mrtvých, rozbořená města, nespočetná splněná - to všechno již víme.

Mnohdy si však neuvědomujeme, že přes všechny hrůzy měla tato válka také svůj kládný význam. Již 55 let je Evropa bez války téměř v celmoci a to je výjimečná, historicky vzato, nevidaná, dlouhá doba. A v jejím důsledku byly položeny základy trvalého míru vůbec

- vznikla totiž Evropská unie. Věřím, že volynští Češi takového vývoji vítají. Nemělo by tak dojit již nikdy k dalšímu Mnichovu, již nikdy ke ztrátě naší národní svobody.

A k tomu ještě volynský dovětek. Když již k 2. světové válce muselo dojít, pak nám, Volynákům, umožnila opustit SSSR a navrátit se do vlasti. Připomeňme si, že jinak bychom zůstali nadále v cizině.

Jako česká menšina jsme se nejen za války, ale i po ní nejvýrazněji zviditelnili mezi českými českými menšinami na světě.

Vrátili jsme do vlasti v největším počtu, se zachovalými českými, vrátili jsme se jako jediní ze Sovětského svazu, což byla událost vždy obtížná. A vrátili jsme se organizovaně, hromadně, v průběhu tří a půl měsíce a s větším majetkem než při našem odjezdu z vlasti a než ho přivážela z kateřolův jiná menšina. Uměli jsme si též ho reemigraci vydobyt přinejmenším rovnocenně postavení s místním obyvatelstvem ve své staré domovině. A jsou to všechno naše klady, ale i naše hrůdy a zadostiučinění.

Vladimír Dufek

Kupičov oslaví dvě významná výročí

V dubnovém čísle našeho volynského Zpravodaje můj mimořádně zaujal působivý, nezvyklé citově laděný a jazykově vstříbný příspěvek s názvem Kupičov - cesta domů... Jeho autorkou je pani Baretová-Fialová, dcera doc. PhDr. Jaroslava Fialy, ČSc., vyučujícího na konzervatoři v Plzni, kupičovského rodáka. I proto jsem byl upřímně vědomě evangelickému kateřolovi Janu Jelínkovi, zvě legendě Kupičova za to, že mne pozval na tradiční setkání rodáků této obce, jedné z největších a nejvýznamnějších českých osad na Volyni, které se konalo 6. května v Krásném Dvoře na bývalém podbořanském, dnes lounském okres. Náměstek těchto oslav byl dvě výročí - 55 let od ukončení druhé světové války a 130. výročí založení obce Kupičova v roce 1870.

Nemohu jinak než začít konstatováním, že v Krásném Dvoře bylo vše krásné. Oblouha bez jediného mrdáka, důstojný pomník se jmény oběti druhé světové války z řad bývalých kupičovských občanů, u něhož stojí svou stálou čestnou stráž dnes už vysoké, majestátní stromy, ekonomické hohobslužba v kostele, který s pomníkem sousedí; za účasti zástupců katolické, evangelické a pravoslavné církve, zaplněného do posledního místa životem prosvětlený, často dosti těžce zkoušenými krásnými lidmi - to vše tvořilo působivou kulisu i svěatní atmosféru vlastního životníkového aktu, který u pomníku zahájil starosta obce pan Jindřich Žedník. Následovalo kladení věnců k pomníku, při němž stáli čestnou stráž vojáci se samopaly. Dva vystřihlé, na sebe navazující projevy byly vylslychnuty s neutuchajícím zájmem, což samo o sobě již svědčí o tom, že bytí věčné a zajímavé. Vzájemně se doplňovaly, nepekřivaly. Pan Jaroslav Pokrupa ze Žatce ve slusivé legiónářské uniformě s četnými stužkami vojenských vyznamenání, bývalý příslušník I. čs. armádního sboru, zdůraznil význam zahraničného odboje a zhodnotil účast kupičovských rodáků v něm. Uplýnula léta česka státního vojskového postavu životva a velkela státního voje krání, ale "myslenky silné krájo tvrdé čelo", jak by řekl naše volynská básnička Antonie Hříbovská. Václav Kytel, bývalý politický ztve, spiritus agens (tvůrčí duch) všeho mistního dění zvláště ve vztazech k minulosti, připomněl me zkratce ale velmi poutavě historii své rodné obce od jejího vzniku v roce 1870 až do posledního zájezdu do Kupičova v roce minulém. Jako vždy zapořbala dojemně na závěr slavnosti akce česká státní hymna a salvy čestné stráže příslušníků vojskového útvaru ze Žatce. Moderátorka slavnostního pořadu paní PhDr. Miloslava Žáková, ČSc. poděkovala pak všem, kdo se zasloužili o přípravu oslav těchto dvou významných výročí a pozvala přítomné na společný oběd do místní základní školy. I to bylo v Krásném

Dvoře zvláště krásná. Pan Milan Popule, její ředitel, na ni může být hrdý stejně jako škola na svého ředitele.

Ve vstupní hale školy byla instalována výstava dokumentující vznik a vývoje obce až do reemigrace v roce 1947 v unikátním exponátu.

Velmi prostráně teleořevna jen stěží pojala všechny účastníky oslav. Kvalitní a velmi chutný oběd byl podáván po etapách ve školní jídelně.

Po obědě a po krátké přestávce pro zájemce o spojené fotografování účastníky srdečně pozdravil kráník Mikuláš Vondráček, předseda OV ČSMB v Rakovníku a předal čestný odznak Českého svazu bojovníků za svobodu panu Jaroslavu (Jerrymu) Kytlovi z Kanady, bývalému příslušníku naší československé zahraniční východní armády.

Oslav v Krásném Dvoře se zúčastnil rovněž pan PhDr. Jaromír Jermář, etnolog, ředitel okresního muzea v Mladé Boleslavi, který nás všechny pozval na setkání kráník, že se bude konat v Mladé Boleslavi ve dnech 22.-23. 6. t. r.

Považoval jsem za počtu, že jsem mohl při této příležitosti své krajany, mezi nimiž byl i Václav Fiala, můj spoluobčaník z SPO (Smíšeného předřevného oddílu) I. čs. samostatné brigády, také pozdravit, vzpomínat na to, "co všechno vodnes čas", ocenit význam této pokrokové obce na Volyni a zhodnotit její přínos pro naši volynskou historii.

Nečekaně velká a milé překvapení přišlo nakonec v podobě druhé "kupičovské" knížky, kterou pořadatelé nabídli k zakoupení. Má název Obrázky z Kupičova. Její autori Václav Kytel a Miloslava Žáková se v ní pokusili zobrazit život české menšiny v bývalé české obci na Volyni v průběhu kalendářního roku a zachytit i osudy některých jednotlivých obyvatel Kupičova. Na obsahu publikace se podílí téměř stočtu bývalých obyvatel Kupičova nebo lidí nějak s touto obcí spjatých. Knížka je rozdělena do tří obšířnějších oddílů. Rok v Kupičově, Kupičov na frontě a třetí oddíl odti nazvali Osobnosti, lidé, lidičky. Je doplněna ukázkami z pokusů o literární tvorbu dvou kupičovských rodáků: Josefa Tomana Tománka a Václava Vly. Zajímte čtenáři již na první pohled ilustrativním obsahem a fadou fotografií zobrazující osoby a události. S podpisu autorů se Obrázky z Kupičova stanou ozdobou mě "volynské" knihovničky. Za povšimnutí stojí i zvláštní předokování patřící kráníkovi Jaroslavu (Jerrymu) Kytlovi za jeho štedrý sponzorský dar, který vydání této knížky umožnil.

Z Krásného Dvoře jsem si odvezl nejen tuto novou vzácnou knížku, ale i hluboký, tvrdý zážitek, učený počet kráníkase soualežitosti a slovy našeho volynského básníka Jana Pošpíšila i "usněs spojenky nad vykomnanou prací" celé naší volynské větve českého národa v cizině.

Jaroslav Chudoba, Milostin
Z průběhu oslav byla pořizena videokazeta.

Zájezd s magickým letopočtem 2000

Ve dnech 20.-26. dubna 2000 se uskutečnil první zájezd v tomto roce na ukrajinskou Volyn. Zájezd byl v počtu dvou plných autobusů. Jeden z nich směřoval na ubytování do Lucka a druhý do Rovna. Na Ukrajinu jsem si také s sebou přivážel krásné počasí. Úje po cestě jsem pozoroval, že tyto krátké plky našim příjezdem hodně přelso. Rozvodené řeky a vsude se polích stálo velké množství vody, jakož i na vedlejších a polních cestách. Nejvíce rozlila byla řeka Styř. Stýřou louky, jeho blízkosti byly zaplavené a tím misty dosahoval značných šířek. Protože se počasí náhle změnilo k lepšímu, v polích se to řidmi jen hemžilo a vsude, kde už to šlo, se sázezy brambory. Provádělo se to tzv. "sázení za pluh", jak to volynští Češi dobře znají a jesté pamatují.

Náš skupina se ubytovala v Lucku. Druhý den pes vydávame na cestu do Volkova. Trasa vede přes Mlynov směr Demidovka. Než odbočime ptes Růžovku do Volkova, zajedeme se podívat do vesnice Plaštinka na Kozácké mořky, kde byla před několika staletími svedena velká bitva kozáckých

vojsk, která vedl velký vůdce ukrajinského lidu Bohdan Chmelnický proti přesile polských vojsk a přidružených navoboranců. Násle prohlídka tu byla jen krátká - škoda - je tu mnoho archeologických vykopávek, ale naši řidiči už spěchají...

Zkrácením prohlídky na Kozáčských mohylách se stalo, že se Volkové nejsme ještě nikým očekáváni. Hned nato se objevuje předseda obce. Zanedlouho o nás ví celá obec. Dělal je přípravy k cestě na český hřbitov, kde je plánována panchyda za zde pobíhající Baťuška nás vyzval, abychom uveldli jména rodin, za které se má pomodlit. V rychlosti dáváme dohromady soupis jmen, na která jsme si vzpomněli. Veselých, Zývalových, Panticových, Perničkových a ještě mnoho dalších. Po skončení obřadu jsme uprosili hřbitovnou polozku krásný věnec přivezený z Čech. Mám se sebou kameru a tak se ze všeho natáčím dokumentární film.

Český hřbitov ve Volkové je opět čistý, vskusně upravený a ke každému hrobu je snadný přístup. Mnoho pomníků je nepozkozených a jejich nápisy jsou čitelné. Mohu prohlásit, že za malinský hřbitovem je hned volkovský. Dostali jsme slib, že se o něj budou starat tak dlouho, jak jen to půjde. Hlavní zásluhu na tom má Olga Korničuková a také skupinové zájezdy.

Odházíme na oběd do školní jídelny. Jako vždy i tentokrát jsme vítáni před jídelnou mladými děvčaty v překrásných místních krajích chleba a soli. Děvčata pronesla několik slov o váženosti volynských, volkovských Čechů.

Protože v tuto dobu probíhal v pravoslavné církvi velký půst, byl sestaven náš jidelečník podle toho. Oběd byl skromý, ale přesto velice chuťný. Po obědě si nás rozehraly ukrajinské rodiny na jednotlivé ubytování a bylo osamělé volno. Každý si mohl jít prohlédnout obec a samozřejmě svůj domek, pokud ještě stojí.

Malá skupinka se pak vydává na procházku k místům, kde se dříve scházeli mládí volkovští lidé. Až na Růžičkův kopec jsme vstali nedošli. Na zpáteční cestě jsme zažili nezapomenutelný západ slunce nad nekonečnými lány polí. Škoda, že jsme s sebou neměli fotoaparát. Dáváme sbohem této volkovské krajině.

Dohodli jsme se, že se v neděli sejdeme v deset hodin a zúčastníme se bohoslužeb v místní "církvi". Pro pravoslavy je v dnešní den Květná neděle. Tady se slaví velice důstojně a důsledně. Církev je vyplněná a lidé, kteří se sem nevěšili, posedávají venku na lavičkách. Bohoslužby jsou i sem slyšet otevřenými okny. Po bohoslužbě se bude světit vrbu, Ukrajinci říkají "páska". Tady je připravena před oltářem už od rána. Přesto, že jsme počítali, že to budeme jen hodinu, zůstáváme tu dlouho přes pole. Stále noví a noví Ukrajinci s námi chtějí mluvit, zavzpomínat si... Někteří z našich zůstávají až do rozvážení "pásky". I o oběd by dokázali přijít, jen kdy znovu po velmi dlouhé době projdou dnešním dnem, vším, co znají z mládí, dětství. Někteří jdou i ke zpovědi a přijímání.

Při odchodu si všimáme památníku před církvením objektem. Je to pomník padlým ve Velké vlastenecké válce ale je tu i pomník se jmény padlých v UPA, ukrajinské armádě, která se v letech druhé světové války domáhala samostatnosti Ukrajiny.

Po obědě, ve tři hodiny, se po dvou krásných dnech loučíme s Volkovem. Pro většinu z nás to bude mnohdy loučení poslední.

V pondělí 24. dubna se vydávám do míst, kde 13. července před padesáti lety jsem se odehrála malinská tragédie. Sjíždíme se autobusy z Lucka a Rovna, tady akce se zúčastňují všichni účastníci zájezdu. Pokládáme věnce na bývalém českém hřbitově u ukrajinského památníku. Všichni uvědomují, že takové dílo, jaké bylo vybudováno tady, bylo nutno vybudovat, aby se nikdy nezapomnělo na tragické dny v roce 1943 a aby nám je stále připomínalo.

Nadešel den našeho odjezdu. Ráno ještě návštěva místního tržiště a několika obchodů, aby se nakoupily dárky domů, případně něco na cestu k jídlu, pití. Pak už jen čekáme na autobus, který přijede z Rovna. Jaké asi bude naše odbovení na ukrajinskopolských hranicích...

Cestovní kancelář Pancest a pí Marii Pánkové za celkový volkovský kolektiv děkuje

Jiří Pánčík

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Severoamerický region

Pani Vlasta Táborská z Opavy mě požádala o zjištění, zda mezi námi žije někdo z rodiny Valentovy nebo Horáčkovy. Protože nikoho z nich neznám, a dopouš se mi nepodařilo nic o nich zjistit, žádám tuto cestou zpravodaje, zda by se mezi nimi vyskytl někdo, kdo by nám o zmíněných rodinách mohl poskytnout nějakou informaci.

Za zprávy děkuje J. Kytl

Měcholupy

Někteří příbuzní, známi, sousedé a spolužáci Antonia Valenty se ptají mnohdy, kde je jeho hrob. Je to na hřbitově Háje-Nicovo, sedmá řada vlevo, poslední hrob.

Buchalský (?)

Severomoravský region

OZNÁMENÍ

Moravskoslezský region SČVP oznamuje, že dne 16. září 2000 se koná VALNÁ HROMADA v Sudech n. O. (Kulturní dům). Začátek v 10 hod., prezentace v 9 hod., spojená s KRAJINĚM SETKANÍM SVJM regionu a širokým okolem.

Krajane, kteří mají zájem zúčastnit se tohoto setkání, nechť se přihlásí korespondenčním listem nejpozději do 15. července 2000.

Vstupenka 120 Kč se platí na místě. Začátek je 12 hod. V ceně je zahrnuta svačina, oběd, svačina, hudba. Občerstvení v prodejí jako obvykle. Oběd bude podáván v restauraci "U Králo". Závrzné přihlášky je nutno vyzvednout nejpozději do konce června u p. Vlasty Dubce, Malá Strana 38, 742 01 - Suchbát n. O. *Těšíme se na Vaši účast!* Přezence rovněž v 10. Výbor SVJM regionu

Region Praha

Poslední dobou se stává, že naši členové posílají příspěvky na "Zpravodaj", a žádají na to potvrzení. Při konfrontaci s nimi zjistíuji, že tento příspěvek 100,- Kč měl být běžným členským příspěvkem a že jsou pak překvapeni, když členský příspěvek nemají zaplacený. Stává se to obvykle u členů, kteří byli rozptýleni po republice a nemohou se účastnit pravidelných členských schůzek a nejsou proto patřičně informováni.

Proto znovu upozorňujeme, že roční členský příspěvek je 100 Kč a že po jeho zaslání obdrží každý člen obratem členskou známku. Tento příspěvek se zasílá vedoucímu regionu.

Příspěvy na Zpravodaj neexistují. Je však možno poslat dar na tisíkový fond, eventuálně na konto Sdružení. Tento dar je libovolný a pomáhá Sdružení vytvářet finanční fond, který se každým rokem zvyšuje kupř. zvýšením poštovního, tiskem Zpravodaje a jiných položek. Tyto dary zasíláte naš hospodářce pí Marii Nečasové, Svidnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme je bžnou poštovní poukážkou a nečekajte na ně potvrzení, zato Vaš dar bude zveřejněn ve Zpravodaji.

Prosíme členy Sdružení, aby tyto dvě položky oddělivali, a aby napříště nedocházelo k nedorozumění.

Děkují za pochopení I. Mainiská

Vzpomínání...

Nikdy nezapomenu na to tragické překvapení, které nám přinesl ten krásný, slunný den - neděle

22. června 1941. Kolem jedenácté hodiny jsme šly s kamarádkou Marií Baškovou a jejím bratrem Antoninem Chudobou do našeho klubu na zkoušku. Večer jsme měli hrát divadlo "Svatana (námluvy) na Gončarivci" ukrajinského dramaturga Kvítky Osovnjajnika. Měla jsem hrát snoubenku Antona a Marie její matku. Moc jsme se těšily na představení, na něž chodilo vždy mnoho lidí. Zatímco jsme čekaly na členy divadelního kroužku, ředitel klubu Vladimír Novák, který byl všánsve zamilován do své práce a vždy se osvědčil jako výborný režisér a výtvarník scény, zapnul přijímač. Byl to jeden ze dvou v tu dobu na celou Zubovštynu. Nejdříve zazněla nějaká melodie, která se nám záda trochu neobčyběně, ale nikoho nenapadlo, co bude dál. Pěsně ve 12 hodin zazněl prosov ministr zahraničí V. Molotova k občanům SSRV o tom, že Sovětský svaz byl přepaden hitlerovským Německem bez vypovězení války. Těžko lze vyjádřit, jaký to v každém z nás vyvolalo pocit. Zkouška se neuskutečnila a divadlo se večer samozřejmě nehrálo. (Hrálo se tu hrů mnhem později. Měli jsme pak jiné role a mnozí kamarádi mezi námi pak už nebyli. Anton padl na frontě jako hrdina.)

Hned jsme se plačky rozešli domů, a každému, koho jsme potkali, jsme sdělili tu tragickou novinu, třebaže jsme tomu v podvědomí ještě nevěřili. Zšli jsme k moudré, rozumné stařence Marii Haknové na dvorek. Bylo tu nejlíbte klubu. Ta nás uklidňovala, ale sama měla oči plné slz. Nakonec řekla: "Takový nás, dětičky, čekal osud, a teď přišel. Zachraň nás a naše děti, svatý Pane Bože!" a modlila se. My jsme ale bábičky jako kosmoskoly moc nevěřili.

Všobecný smutek umocnil pohebt našeho občana Václava Orna, na který přišli všichni společníci. On to nás říkalo: "Když se po pobruhí lidé dělá dobu nerozházeli ze hřbitova, bude brzy zase pohebt." Tak to bylo i tentokrát. Lidé se zadrželi u hřbitova dlouho a vyslovovali různé názory.

Úřad pak svolal krátký mítink, kde vystoupil ředitel rajonné zemědělské správy, náš první předec kolechozu Emil Brabec. Svě vystoupení zakončil slovy: "Začala válka a čekají nás moc špatné časy."

Tedy poprvé si naši občany začali uvědomovat, co vlastně jde. Zvláště ženy cháply blíže se hřízu. My mládí jsme si byli jisti, že náš Svaz je nejsilnější v celém světě a neuměli jsme si představit, že by nad námi Německo mohlo zvíťazet. Patriotické duch žil v každém z nás, neboť to nás učili od malicka ve škole. Přestože jsme už měli za sebou 9. 10. třídu střední školy a před sebou i plány do budoucna, o politice a mezinárodním dění jsme věděli málo. Zprávy jsme se tu dovídali jen ze sovětského tisku a něco málo z rozhlasu. Odposlouchávání ciziny se přisnětrestalo a proto si to žádný nedovolil. Ani jsme na neměli přijímače.

Hned přišli den po oznámení války jsme s Marií odnášely do sousední vesnice ukrajinské kroje, které jsme si vypůjčily na divadlo. Cestou jsme slyšely výbuchy letěcích pum, shazovaných nepřátelskými letouny na Korosteně, a hlavně na jeho nádraží. Radily jsme se, co bychom udělaly, kdyby se Němci dostali i k nám. Řekla jsem: "Pojdeme do partyzánské oddílu." Samozřejmě, že se to nestalo. Často jsme si pak o těchto zážitcích vypravovaly a vyprávěly jsme o i svým dětem. Marie zemřela v r. 1991, kdy se mnozí spoločubné připravovali ke stěhování do země svých předků. Ale toho už se ona nedočkala...

Osudy války zavaly každého bojovníka z České Zubovštyny jinam. Mohla by se o tom napsat velká kniha. V Československém armádním sboru bojovalo kolem 21 Čechů ze Zubovštyny. Mezi nimi byla i celá rodina Josefa Pišla, jež byla během kolektivizace rozkuláčena a vyjela na Sibiř. Otec tragicky zahynul kdysi u Kijeve, manželka a dcery

Aninka, Mařenka a Pavlínka prošly celou válečnou cestu z Buzuluku do Prahy. Zubovští Češi, kteří bojovali pod vedením Ludvíka Svobody, se zúčastnili i Karpatsko-Dukelské operace a pomohli překonat Karpaty a otevřít cestu k osvobození Československa. V těchto těžkých bojích u Dukly padl náš příbuzný Antonín Pišl. Jeho jméno je vyryto na panelu Dukelského památníku. Po překročení čsl. hranice padl jeho kamarád a spolubojovník Vladimír Horský. Vladimír Pišl - Hájek byl zraněn a po uzdravení nasazen znovu do bojů. Svůj frontovou cestu se všemi dalšími příslušníky sboru, kteří přežili, ukončil v Praze. Zemel zde v březnu loňského roku.

Jak jsem se už zmínila, vzpomínke o válečné době je spousta, a zvláště teď, když přišlo stáří, se vybavuje i to, co už bylo skoro zapomenuto. Ráda bych napsala ještě o jednom příběhu, který se dnes může zdát legrační, ale tehdy mohla z něj viny přijít o život moje sestřence.

Hněd po vstupu německých vojáků do naší obce se jedná jednokca na určitou dobu u nás ubytovala. Nemohu říci, že by se k nám toto německé vojsko nějak ze chovalo. Ale my jsme se jich báli a snažili jsme se jim vyhýbat. Jednou jsme ale s moji sestřenicí zpozorovali, že si jeden důstojník myl nohy ve vědrě, které jsme měly na pitnou vodu. Nevím, co mělo to napadlo, ale jedna jsem tise německy: "Špinavá zvířet". Samozřejmě ona to nepochopila a opakovala s hlasu slova iště a důstojník to uslyšel. Hned vytáhl revolver a přikázal jí, aby se postavila pod hrůšku. Vyklekla jsme se, začaly jsme plakat a přiběhly naše matky. Její matka padla na kolena, líbala mu ruce a prosila ho. On ji ale odstrkal a křičel na ni, až u nás sliny létaly od úst. Matka se mu snažila naznačit, že Ludmílka je nemocná s hlavou, ale tise nepomáhala. Moje matka zatím vyhledala jednoho důstojníka - sudetského Němce - který mluvil česky. Docela často si s námi povídal o životě, o své rodině. Doednes si ho jasné pamatuji - vysoký blondák, říkali mu Plaz, byl totiž podobný jednomu z našich společenčů Plazovi. Moje matka ho přivedla a on ukldnil toto rozčeleného Němce a tak zachránil život mé sestřence. Po této strašné příhodě jsem se svou němečnou již nikdy nechlubila.

Čtěla bych tím potvrdit, že není taková národnost, která by byli jen špatní lidé nebo jen všichni dobří. Napadá mě zároveň, že žádný prostý voják, ale ani důstojník, bojuvat nechce.

Často si myslím i to, že nebylo vinnou ruských, správně sovětských vojáků, kteří plnili svou vojenskou povinnost i svůj čas zde u nás v Milovicích ani vinnou nás volyňských (ukrajinských) Čechů, že docházelo k nedorozuměním.

Anna Přibová, Milovice

NAŠI JUBILANTI

Region Karlovy Vary

Prokšepě Josef z Lucka, bytem v K. Varech, se 5. 8. dožije kulaté osmdesátky! Kašparová Evženka z Horodýští, byt v K. Varech se 7. 8. dožije 70 let. Tichá Ludmila z Kvasilova, byt v Sokolově, se 2. 9. dožije 70 let. Vegrichová Marie z Holovné České, byt v K. Varech, se 28. 8. dožije 75 let. Tyrk Vladimír z Mirohoště, byt v K. Varech, se 20. 9. dožije krásných 88 let.

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazují dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800. Čs. spořitelna a.s. - Melantrichova 5, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářský Sdružení: Praha Nečasová, Světlá 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposlejte v žádném případě peníze dary na adresu redaktorů! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebenkách 20, 150 00 Praha 5

Všem jubilantům přejeme pevně zdraví, hodně optimismu a dobré pohody.

Za region i za sebe Věra Pelcová

Region Moravský Krumlov

(Předáno pi Nečasově v Brně)

1. 2. Mgr. Stanislava Kounková, roz. Vedralová z Budeč Hübniňských bytem Pohorelice - 70 let 5. 2. Vladimír Míndůk z Ostravy, byt. Damnice - 65 let. 20. 2. Emilie Hrubá roz. Cymbalová z Nivy Hübniňské, byt. Loděnice - 75 let. Anna Hrabavská roz. Klementová z Sergejevky, byt. Smolín - 80 let. Věra Josef z Ostrava, byt. Damnice - 85 let. 10. 4. Antonie Benešová roz. Briksková ze Sklíně, byt. Malešovice - 75 let.

Šťastí a zdraví za region přeje A. Pichrt

Region Uničov

Letos se dožívá v dobrém zdraví a pohodě p. Jedlička Václav z Hlinska Sedmíhran na Volyni, okr. Zdobulnov 93 let. Byl členem čs. sboru gen. Svobody. Bojoval u Dukly na Slovensku a v Ostravě. Dosáhl vojenské hodnosti poručíka. Žije v Řetech u Uničova. Zdraví a pohodu do dalších let přeje za region Josef Volák

Ke gratulaci jubilantům se připojuje i redakce zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Uničov

Sdělujeme všem přátelům, že nás opustil dobroletý člen SCVP p. Antonín Hlaváček z Medlova u Uničova, okr. Olomouc. Zesnul náhle a nečekavě 31. 3. ve věku 71 let.

Rozloučili jsme se s ním v chrámu Páně sv. Petra a Pavla v Medlově za velké účasti přátel z Medlova a okolí

Za region Uničov Josef Volák

Region Moravský Krumlov

(Předáno pi Nečasově v Brně)

V prosinci m. r. zemřel ve věku 85 let p. Vladislav Hybeler z Vilhelmovic, byt. Olbramovice. V listopadu zemřela Barbara Egertová z Oshova bytem Damnice ve věku 70 let.

Upřímnou soustrast! A. Pichrt

Moravskoslezský region

oznamuje smutnou zprávu, že dne 14. 4. odešla z našich řad nejstarší krajanka našeho regionu pi Marie Klabanová ve věku nedožitých 100 let z Matěšína na Volyni, nyní byt v Suchdele n. O. Upřímnou soustrast tímto projevuje pozostalým výbor regionu. Čest její památce!

Region Praha

5. dubna zemřel člen pražského regionu p. Alexandr Klejšmíd, nar. v Kněžnýchkách, byt v Jaroměři.

28. dubna zemřela pi Božena Bajerová nar. v Ledovce, byt v Praze. Tichou vzpomínku zemřelým a upřímnou soustrast pozostalým vyslovuje jménem regionu Praha Irena Malinská

Region Cheb

Oznamujeme, že dne 5. dubna zemřela ve věku nedožitých 85 let naše členka Marie Hrušková,

roz. Pančicová z Volkova, nyní byt v Novém Kostele okrese Cheb.

Výraz hluboké úcty pozostalým jménem krajanů chebského regionu projevuje Ludmila Mácová

Region Žatec

Dne 12. dubna zemřela naše členka pi Zdeňka Holá ze Žatce, pocházela z Kvasilova, ve svých 82 letech. Budíž jí naše teple láhka. Za náš region projevuje úctast K. Ondrová

Dne 12. února 2000 zemřel náš krajan a spoluzvězeň z Jáchymovských táborů pan Ladislav Šmíd. Čest jeho památce!

Spoluzvězeň z pobočky KPV Žatec. Václav Kytl

Všem pozostalým projevuje upřímnou úctast i redakce Zpravodaje.

DARY DOŠLÉ NA KONTO SDRUŽENÍ - duben 2000

Anna Foglová - 200 Kč, Renata Hlynárová - 100 Kč, Anna Vopafilová, Tatienice - 100 Kč, Ludmila Mondeková, Slezské Pavlovce - 100 Kč, Marta Vegrichová, Chomutov - 200 Kč, Josef a Anna Rejzková, Staňkovic - 500 Kč.

Region Žatec: Jiří Lysuk, Měcholup u Žatce - 200 Kč, Rostislav Pelant, Podbořany - 100 Kč, Emilie Nestarová, Velká Osada - 100 Kč, Augustin Jirásek, Podbořany - 200 Kč.

Region severomoravský

Členské příspěvky po 10 USD: G. Pospishil, Sv. Pospishil, V. Pospishil, M. Pospishil, G. Pospishil, S. J. Čičto, Havlíček Províz Libby, B. Orság -Kerdová

Dary na konto Sdružení: G. Pospishil - 20 USD, B. Orság-Kerdová - 10 USD.

Členské příspěvky po 14 CAD:

V. Vrána, S. Kubeš, J. Novák, G. Wilkinson, E. Engel, J. Tousek, Rev. J. Novák, J. Hrynek, A. Shantora, J. Kuzcova, O. Žák, M. Jelinek, A. Benett-Ordstril, A. Wenigerová-Noga, A. Holátko, H. Holátko, D. Jersák, J. Nesvadba, M. Ungliš, J. Kytl, V. Tichá-Kytlová, B. Brázdová -Rychtářová, Argentina.

DARY na konto:

V. Vrána - 6 CAD, S. Kubeš, 36 CAD, J. Novák, 6 CAD, G. Wilkinson - 1 CAD, E. Engel - 11 CAD, J. Tousek - 6 CAD, Rev. J. Novák - 11 CAD, J. Hrynek - 6 CAD, A. Shantora - 6 CAD, O. Žák - 6 CAD, M. Jelinek - 1 CAD, A. Benett-Ordstril - 6 CAD, A. Wenigerová-Noga - 6 CAD, A. Holátko - 12 CAD, G. Prokápěk - 25 CAD, D. Jersák - 6 CAD, J. Nesvadba - 6 CAD, M. Ungliš - 16 CAD, J. Kytl - 11 CAD, V. Tichá-Kytlová - 6 CAD.

Všem dárcům ze srdce děkujeme, velice nám tím pomáhají též při výrobě a distribuci Zpravodaje.

V rámci zpráv z regionů nám často docházejí do redakce pozdravy a přání pohody a zároveň poděkování za naši práci.

Chceme jen říci, že nás slova uznání a pozdrav vždy potěší a že i redakce zdraví své spolupracovníky v regionech a čtenáře Zpravodaje!

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel po potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracjí. Příspěvky zaslejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odětným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo 28. 5. 2000

Tiskne NEOSET Praha 2, Neklanova 17.